

“मीठे बच्चे- एकान्तमा बसेर आफूसँग कुरा गर, हामी अविनाशी आत्मा हौं, बाबा सँग सुन्छौं, यो अभ्यास गर।”

प्रश्न:- जो बच्चाहरू यादमा अल्छी हुन्छन् उनीहरूको मुखबाट कुनचाहिँ बोली निस्कन्छ?

उत्तर:- उनीहरूले भन्छन्- हामी शिवबाबाका बच्चा हौं नै। यादमा नै छौं। तर बाबा भन्नुहुन्छ- ती सबै गफ मात्र हुन्, ढिला-सुस्ती हो। यसमा त पुरुषार्थ गर्नु पर्छ, सबै उठेर आफूलाई आत्मा सम्झेर बस्नु छ। कुराकानी गर्नु छ। आत्माले नै कुराकानी गर्छ। अहिले तिमी देही-अभिमानी बन्छौ। देही-अभिमानी बच्चाहरूले नै यादको चाट राख्छन्, केवल ज्ञानको गफ लगाउँदैनन्।

गीत:- मुखडा देख ले प्राणी.....

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- प्राण आत्मालाई भनिन्छ। अहिले बाबाले आत्माहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- यो गीत त भक्तिमार्गको हो। यो त केवल यसको सार सम्झाइन्छ। अब तिमी यहाँ बस्दा आफूलाई आत्मा सम्झ। देहको भान छोडिदिनु छ। म आत्मा धेरै सानो बिन्दु हुँ। मैले नै यस शरीरद्वारा पार्ट खेल्छु। यो आत्माको ज्ञान कसैलाई छँदै छैन। यो कुरा बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ, म सानो आत्मा हुँ। आत्माले नै यस शरीरद्वारा सारा पार्ट खेल्छ, त्यसैले देह-अभिमान निस्कनु पर्छ। यसमा नै मेहनत छ। हामी आत्माहरू यस सारा नाटकका पात्र हौं। उच्च भन्दा उच्च पात्र हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा। बुद्धिमा रहन्छ- उहाँ पनि यति नै सानो बिन्दु हुनुहुन्छ, उहाँको महिमा कति महान् छ। ज्ञानका सागर, सुखका सागर हुनुहुन्छ। तर हुनुहुन्छ सानो बिन्दु। हामी आत्माहरू पनि साना बिन्दु हौं। आत्मालाई दिव्य दृष्टि विना देख्न सकिँदैन। यी नयाँ-नयाँ कुरा अहिले तिमीले सुनिरहेका छौ। दुनियाँले के जानोस्। तिमीहरू मध्ये पनि धेरै कम छन् जसले यथार्थ रीतिले सम्झन्छन्, बुद्धिमा रहन्छ- हामी आत्मा साना बिन्दु हौं। हाम्रो बाबा यस ड्रामामा मुख्य पात्र हुनुहुन्छ। उच्च भन्दा उच्च पात्र बाबा हुनुहुन्छ, फेरि फलाना-फलाना आउँछन्। तिमीलाई थाहा छ- बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ तर शरीर विना त ज्ञान सुनाउन सक्नुहुन्न। शरीरद्वारा नै बोल्न सक्नुहुन्छ। अशरीरी भएपछि अंगहरू अलग हुन्छन्। भक्तिमार्गमा त देहधारीहरूको नै याद गर्छन्। परमपिता परमात्माको नाम, रूप, देश, काललाई नै जानेका छैनन्। भनिदिन्छन्- परमात्मा नाम-रूपबाट भिन्न हुनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- ड्रामा अनुसार तिमी जो नम्बरवन सतोप्रधान थियौ, तिमी नै फेरि सतोप्रधान बन्नु छ। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नको लागि तिमीले फेरि यो अवस्था मजबुत राख्नु छ- हामी आत्मा हौं, आत्माले यस शरीरद्वारा कुरा गर्छ। उसमा ज्ञान छ। यो ज्ञान अरु कसैको बुद्धिमा छैन- हामी आत्मामा ८४ जन्मको अविनाशी पार्ट भरिएको छ। यी धेरै नयाँ-नयाँ प्वाइन्ट हुन्। एकान्तमा बसेर आफूसँग यस्तो-यस्तो कुरा गर्नु छ- म आत्मा हुँ, बाबाबाट सुनिरहेको छु। धारणा म आत्मामा हुन्छ। म आत्मामा नै पार्ट भरिएको छ। म आत्मा अविनाशी हुँ। यो मनमा दोहोर्याउनु छ। हामीलाई तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ। देह-अभिमानी मनष्यहरूलाई आत्माको पनि ज्ञान हुँदैन, कति ठूला-ठूला पुस्तकहरू आफूसँग राख्छन्। अहंकार कति हुन्छ। यो हो नै तमोप्रधान दुनियाँ। उच्च भन्दा उच्च आत्मा त कोही पनि छैन। तिमीलाई थाहा छ- अब हामीलाई तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ। यो कुरालाई भित्र मन्थन गर्नु छ। ज्ञान सुनाउने त धेरै छन्। तर याद छँदै छैन। भित्र त्यो अन्तर्मुखता रहनु पर्छ। हामी बाबाको यादद्वारा पतितबाट पावन बन्नु छ, केवल पण्डित बन्नु छैन। यसमा पण्डितको एक उदाहरण छ- माताहरूलाई भन्छन् राम-राम भन्नाले पार भइन्छ.... त्यसैले यस्तो गफाडी बन्नु छैन। यस्ता धेरै छन्।

सम्झाउन त धेरै राम्रो सम्झाउँछन् तर योग हुँदैन। सारा दिन देह-अभिमानमा रहन्छन्। नत्र बाबालाई चाट पठाउनु पर्ने हो- म यस समयमा उठ्छु, यति याद गर्छु। केही पनि समाचार दिँदैनन्। ज्ञानका धेरै गफ मार्छन्। योग छँदै छैन। दिन त ठूला-ठूलालाई ज्ञान दिन्छन् तर योगमा कच्चा छन्। सबै उठेर बाबालाई याद गर्नु छ। बाबा, हजुर कति प्यारा हुनुहुन्छ। कस्तो यो विचित्र ड्रामा बनेको छ। यो रहस्यलाई कसैले पनि जानेका छैनन्। न आत्मालाई, न परमात्मालाई चिनेका छन्। यस समयमा मानिस जनावर भन्दा पनि खराब छन्। हामी पनि त्यस्तै थियौं। मायाको राज्यमा कति दुर्दशा हुन्छ। यो ज्ञान तिमीले जसलाई पनि दिन सक्छौ। भन, हामी आत्मा

अहिले तमोप्रधान छौं, हामी सतोप्रधान बन्नु छ। पहिला त आफूलाई आत्मा निश्चय गरौं। गरिबहरूको लागि त झनै सहज छ। धनीहरूलाई त धेरै झन्झट हुन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- म आउँछु नै साधारण तनमा। न धेरै गरिब, न धेरै धनी। अहिले तिमीले जानेका छौ- कल्प-कल्प बाबा आएर हामीलाई यही शिक्षा दिनुहुन्छ- पावन कसरी बन्न सक्छौ। बाँकी तिमी धन्दा आदिमा खटपट छ, त्यसको लागि बाबा आउनु भएको होइन। तिमीले त बोलाउँछौ नै हे पतित-पावन आउनुहोस् भनेर, त्यसैले बाबाले पावन बन्ने युक्ति बताउनु हुन्छ। यी ब्रह्मा स्वयंले पनि केही जान्दैनथे। पात्र भएर ड्रामाको आदि मध्य अन्त्यलाई जानेन भने उसलाई के भन्ने। हामी आत्मा यस सृष्टि चक्रमा कलाकार हौं, यो पनि कसैले जान्दैन। भन्न त भनिदिन्छन् आत्मा मूलवतनमा निवास गर्छ तर अनुभवले भन्दैनन्। तिमीले त अहिले यथार्थमा जानेका छौ- हामी आत्मा मूलवतनका निवासी हौं। हामी आत्माहरू अविनाशी हौं। यो त बुद्धिमा याद रहनु पर्छ। धेरैको योग बिल्कुलै छैन। देह-अभिमानको कारणले फेरि गल्ती पनि धेरै हुन्छन्। मूल कुरा हो नै देही-अभिमानि बन्नु। यो नशा रहनु पर्छ- हामी सतोप्रधान बन्नु छ। जुन बच्चाहरूलाई सतोप्रधान बन्ने लगन रहन्छ, उनीहरूको मुखबाट कहिल्यै पनि पत्थर निस्कदैन। कुनै भूल भयो भने तुरुन्त बाबालाई रिपोर्ट गर्छन्। बाबा मबाट यो भूल भयो। क्षमा गर्नुहोस्। लुकाउँदैनन्। लुकायो भने त्यो अझै वृद्धि हुन्छ। बाबालाई समाचार दिदै गर। बाबाले लेख्नुहुन्छ- तिमी योग ठीक छैन। मुख्य कुरा हो नै पावन बन्ने। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा ८४ जन्मको कहानी छ। जति हुन सक्छ, बस् यही चिन्ता लागिरहोस् सतोप्रधान बन्नु छ। देह-अभिमानलाई छोडिदिनु छ। तिमी हौ राजर्षि। हठयोगीले कहिल्यै राजयोग सिकाउन सक्दैन। राजयोग बाबाले नै सिकाउनु हुन्छ। ज्ञान पनि बाबाले नै दिनुहुन्छ। बाँकी यस समयमा छ तमोप्रधान भक्ति। ज्ञान केवल बाबाले संगममा नै आएर सुनाउनु हुन्छ। बाबा आउनु भएको छ, त्यसैले भक्ति समाप्त हुनु छ। यो दुनियाँ पनि समाप्त हुन्छ। ज्ञान र योगबाट सत्ययुगको स्थापना हुन्छ। भक्ति चीज नै अलग हो। मनुष्यहरूले फेरि भनिदिन्छन् सुख-दुःख यहाँ नै हुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूमाथि धेरै ठूलो जिम्मेवारी छ। आफ्नो कल्याण गर्ने युक्ति रचिराख। यो पनि सम्झाइएको छ- पावन दुनियाँ हो शान्तिधाम र सुखधाम। यो हो अशान्तिधाम, दुःखधाम। पहिलो मुख्य कुरा हो योगको। योग छैन भने ज्ञानको गफ मात्र हुन्छ केवल पण्डितको जस्तो। आजकल त रिद्धि-सिद्धि पनि धेरै निस्केका छन्। यसको ज्ञानसँग सम्बन्ध छैन। मनुष्यहरू झूटोमा कति फँसेका छन्। पतित छन्। बाबाले स्वयं भन्नुहुन्छ- म पतित दुनियाँ, पतित शरीरमा आउँछु। पावन त यहाँ कोही छँदै छैन। यिनले त आफूलाई भगवान भन्दैनन्। यिनले त भन्छन्- म पनि पतित हुँ, पावन बनेपछि फरिश्ता बन्छु। तिमी पनि पवित्र फरिश्ता बन्छौ। त्यसैले मूल कुरा यही हो- पावन कसरी बन्न। याद धेरै जरुरी छ। जो बच्चाहरू यादमा अल्छी हुन्छन् उनीहरूले भन्छन्- हामी शिवबाबाका बच्चा त हौं नै। यादमा नै छौं। तर बाबा भन्नुहुन्छ- यो सबै गफ मात्र हो। ढिला-सुस्ती हो। यसमा त पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। सबै उठेर आफूलाई आत्मा सम्झेर बस्नु छ। कुराकानी गर्नु छ। आत्माले नै कुराकानी गर्छ नि। अहिले तिमी देही-अभिमानि बन्छौ। कसैले कसैको कल्याण गर्छ भने उसको महिमा गरिन्छ नि। त्यो हुन्छ देहको महिमा। यो त हो निराकार परमपिता परमात्माको महिमा। यसलाई पनि तिमीले सम्झन्छौ-। यो सिँढी अरु कसैको बुद्धिमा कहाँ हुन्छ र! हामीले ८४ जन्म कसरी लिन्छौं, तल उत्रिदै आउँछौं। अब त पापको घडा भरिएको छ, त्यो सफा कसरी होस्? त्यसैले बाबालाई बोलाउँछन्। तिमी हौ पाण्डव सम्प्रदाय। धार्मिक पनि, राजनैतिक पनि हौ। बाबाले सबै धर्महरूको बारेमा सम्झाउनु हुन्छ, अरु कसैले सम्झाउन सक्दैन। बाँकी ती धर्म स्थापकहरूले के गर्छन्, उनीहरूको पछि त अरु पनि तलै आउँछन् पर्छ। बाँकी उनीहरूले मोक्ष कहाँ दिन्छन् र। बाबाले नै आएर सबैलाई पवित्र बनाएर फर्काएर लैजानुहुन्छ। त्यसैले उहाँ एक बाहेक अरु कसैको महिमा छैन। ब्रह्माको वा तिमी कुनै महिमा छैन। बाबा नआएको भए तिमीले पनि के नै गर्न सक्थ्यौ र। अहिले बाबाले तिमीलाई चढ्ती कलामा लैजानुहुन्छ। गायन पनि छ- तेरे भाने सर्वका भला। तर अर्थ कहाँ सम्झन्छन्। महिमा त धेरै गर्छन्।

अहिले बाबाले सम्झाउनु भएको छ। अकाल त आत्मा हो, उसको यो सिंहासन (तख्त) हो। आत्मा अविनाशी छ। कालले कहिल्यै खाँदैन। आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को पार्ट खेल्नु छ। बाँकी लिनको लागि काल कहाँ आउँछ र। तिमीलाई कसैले शरीर छोड्दा दुःख हुँदैन। शरीर छोडेर अर्को पार्ट खेल्न गयो, किन रुने? हामी आत्मा भाइ-भाइ हौं। यो पनि तिमीले अहिले जानेका छौ- गाउँछन् आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल.... बाबा कहाँ आएर मिल्नुहुन्छ, यो पनि जानेका छैनन्। अहिले तिमीलाई हरेक कुराको ज्ञान मिल्छ। कहिलेदेखि सुन्दै आउँछौ? कुनै

किताब आदि कहाँ लिनुहुन्छ र। केवल सम्झाउनको लागि उल्लेख गर्नुहुन्छ। बाबा सच्चा भएकोले सच्चा रचना रचनुहुन्छ। सत्य बताउनु हुन्छ। सत्यबाट जित, झूटोबाट हार हुन्छ। सच्चा बाबाले सत्यखण्डको स्थापना गर्नुहुन्छ। रावणबाट तिमीले धेरै हार खाएका छौ। यो सबै खेल बनेको छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो राज्य स्थापना भइरहेको छ फेरि यी सबै रहने छैनन्। यी त सबै पछि आएका हुन्। यो सृष्टिचक्र बुद्धिमा राख्नु कति सहज छ। जो पुरुषार्थी बच्चाहरू छन् उनीहरू यसमा खुसी हुँदैनन्- हामीले ज्ञान त धेरै राम्रो सुनाउँछौं। साथमा योग र चालचलन पनि धारण गर्नेछन्। तिमीलाई धेरै-धेरै मीठो बन्नु छ। कसैलाई दुःख दिनु छैन। प्यारले सम्झाउनु पर्छ। पवित्रताको बारेमा पनि कति हंगामा हुन्छ। त्यो पनि ड्रामा अनुसार हुन्छ। यो बनिबनाउ ड्रामा हो नि। यस्तो होइन, ड्रामामा छ भने मिल्छ। होइन, मेहनत गर्नु छ। देवताहरूले जस्तै दैवी गुण धारण गर्नु छ। मतभेदमा आउनु हुँदैन। हेर्नुपर्छ, मैले उल्टो चलन चलेर बाबाको इज्जत त गुमाउदिनँ? सद्गुरुका निन्दक ठौर न पाए। उहाँ त सत्य बाबा, सत्य टिचर हुनुहुन्छ। आत्मालाई अब स्मृति हुन्छ। बाबा ज्ञानका सागर, सुखका सागर हुनुहुन्छ। अवश्य पनि ज्ञान दिएर जानुभएको हो, त्यसैले त गायन छ। यिनको आत्मामा के कुनै ज्ञान थियो र? आत्मा के हो, ड्रामा के हो- कसैले जानेका छैनन्। जान्नु त मनुष्यहरूलाई नै छ नि। रुद्र यज्ञ रच्छन् भने आत्माहरूको पूजा गर्छन्, उनको पूजा राम्रो वा दैवी शरीरको पूजा राम्रो? यो शरीर त ५ तत्त्वको हो, त्यसैले एक शिवबाबाको पूजा नै अव्यभिचारी पूजा हो। अहिले उहाँ एकबाट नै सुन्नु छ। त्यसैले भनिन्छ-हियर नो इभिल... ग्लानिको कुनै कुरा नसुन। म एकबाट नै सुन। यो हो अव्यभिचारी ज्ञान। मुख्य कुरा हो जब देह-अभिमान टुट्छ तब नै तिमी शीतल बन्छौ। बाबाको यादमा रह्यौ भने मुखबाट पनि उल्टो-सुल्टो बोली बोल्ने छैनौ, कुदृष्टि जाँदैन। देखेर पनि मानौं देख्ने छैनौ। हाम्रो ज्ञानको तेस्रो नेत्र खुलेको छ। बाबाले आएर त्रिनेत्री, त्रिकालदर्शी बनाउनु भएको छ। अहिले तिमीलाई तीनै कालको, तीनै लोकको ज्ञान छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) ज्ञान सुनाउनुको साथ-साथै योगमा पनि रहनु छ। राम्रो चालचलन धारण गर्नु छ। धेरै मीठो बन्नु छ। मुखबाट कहिल्यै पत्थर निकाल्नु छैन।

२) अन्तर्मुखी बनेर एकान्तमा बसेर आफूले आफैंसँग कुरा गर्नु छ। पावन बन्ने युक्ति निकाल्नु छ। सबैरै-सबैरै उठेर बाबालाई धेरै प्यारले याद गर्नु छ।

वरदान:- सबैको दिलको प्यार प्राप्त गर्ने न्यारा, प्यारा, निःसंकल्प भव

जो बच्चाहरूमा न्यारा र प्यारा रहने गुण वा निःसंकल्प रहने विशेषता छ अर्थात् जसलाई यो वरदान प्राप्त भएको छ, उनीहरू सबैका प्रिय बन्छन् किनकि न्यारापनबाट सबैको दिलको प्यार स्वतः मिल्छ। उनीहरू आफ्नो शक्तिशाली निःसंकल्प स्थिति वा श्रेष्ठ कर्मद्वारा अनेकौंको निमित्त बन्छन्, त्यसैले स्वयं सन्तुष्ट रहन्छन् र अरुको पनि कल्याण गर्छन्। उनीहरूलाई हरेक कार्यमा सफलता स्वतः प्राप्त हुन्छ।

स्लोगन:- एक “बाबा” शब्द नै सबै खजानाहरूको चाबी हो, यस चाबीलाई सदा सम्हालेर राख।